

avant...!

P. O. U. M.

figueres, 3 de febrer del 1937 - número 7

J. C. I.

aliança revolucionària

En aquest últim temps hem pogut constatar, sense lloc a dubtes, que existeix un interès premeditat en desorientar a la classe treballadora.

S'arriben a emplear tots els mitjans per a desacreditar les organitzacions realment revolucionàries. Se les vol fer desaparèixer perquè els elements reformistes i antirevolucionaris saben prou bé que mentre subsisteixin estaran en peu de guerra contra els conculadors de la classe productora.

Es per això que creiem de la màxima urgència la constitució d'aliances íntegrament revolucionàries entre aquells partits que no es vulguin vendre la seva dignitat proletària i que estiguin decidits a portar la present lluita fins a la fi. Aliances locals, comarcals, regionals i nacional.

Cal tenir en compte que la poca labor que ara es realitza, té un apoi marcadament oficial i d'això no ens en podem pas fiar. Ens donen un aglò i ens exigeixen un roure. Els obrers sabem perfectament que hem de guanyar-nos l'emancipació amb el nostre únic i exclusiu esforç.

Hem lluitat completament units durant varis mesos. Després els elements que actuen a sou dels grans capitalistes — enacra que es diguin representants de partits obrers — han hanat envenenat l'ambient perquè aquesta unió que era el triomf definitiu damunt dels nostres explotadors, es trenqués.

Amb tot i això es va aclarint l'horitzó. Les posicions revolucionàries i contrarevolucionàries, es posen de relleu. D'una banda ens hi trobem els que tenim un concepte just del que està succeint. Els que volem venjar els centenars i milers de camarades caiguts en defensa de les llibertats del poble treballador. Els que no lluitem per la República burgesa. Els que volem implantar definitivament en el nostre país un règim equitatiu, humà i progressiu.

A l'acera d'enfront hi veiem els que el 19 de juliol no sortiren de casa. Els que es troben encantats per haver aconseguit, per carambola, una representació oficial que mai haurien tingut pels seus mèrits personals, que són completament nuls. Els que sempre han fet tard quan es tracta de mobilitzar-se per defensar pràcticament la revolució. En una paraula: els emboscats de tota mena, que sols serveixen per crear la discòrdia entre germans, perquè saben prou bé que si la classe obrera actua de comú acord bandejarà a tots els indesitjables que viuen sense produir, aprofitant les nostres discòrdies, que ells són els que fomenten, propaguen i multipliquen.

De totes maneres les revolucions, durant el seu procés lògic i

full setmanal

la joventut de la revolució

La Joventut Comunista Ibèrica, l'organització juvenil del P. O. U. M., acaba de celebrar la seva reunió de Comitè Central Ampliat. Aquesta reunió, podríem dir que ha estat l'antitesi de la conferència juvenil de València. Allí es varen deixar per terra les consignes del marxisme revolucionari. Es va abandonar — segons pròpia confessió — a Marx i a Lenin. La bandera roja de les J. S. U., tenyida de sang dels seus propis morts, es va arriar i s'hi aixecà la incolora de l'antifeixisme a seques.

I bé. Afirmava Carrillo que ells no eren Socialistes ni Comunistes. És veritat. Avui a Espanya només hi ha una organització juvenil Comunista, que segueix les direccions del marxisme revolucionari. És la Joventut Comunista Ibèrica. És la joventut leninista del P. O. U. M. I això no ho afirmem perquè si s'han publicat les resolucions del nostre C.C.A. Que les llegeixin els joves socialistes i els joves comunistes unificats, que han lluitat amb nosaltres. Que les llegeixin i que les comparin amb les claudicants i vergonyoses dels seus dirigents. Però no es pas solament que siguem els únics marxistes revolucionaris. És que som també un formidable moviment de masses juvenils. És que tenim la hegemonia del moviment juvenil marxista. Que ho diguin sinó, els que van assistir al miting del Price. Que ho afirmen el grupet juvenil trotskista — compost de 9000 persones — que victorejava les consignes revolucionàries dels oradors.

És que és evident, i el Congrés de les J. L. ho ha ratificat encara. La jo-

natural, presenten vaivens insospitats.

Primerament s'imposen les organitzacions sincerament revolucionàries. Després semblen dominar les reformistes. I més tard es viu un període estacionari —com l'actual— que desemboca en la batalla decisiva.

Ara mateix ens trobem en una general ofensiva dirigida a eliminar tots els organismes creats per la revolució i en pro de la mateixa: Patrulles de Control, Oficines d'Investigació Social, Centúries de xoc, etc.

Per això quan en un Consell Municipal sentiu una veu que demana la dissolució d'una d'aquestes oficines, no creieu que és tracti d'un cas restringit i local, és tracta de «La voz de su amo» que realitza el treball que li han manat.

La lluita és a mort. Podem ésser eliminats fins i tot, físicament, però amb la nostra actuació honrada i justa, deixarem arrels fermes que rebrotaran, a no tardar, per a realitzar el que nosaltres deixem sense fer.

Ara be, si tots els elements realment revolucionaris actuem de comú acord, amb una direcció única, amb orientació cent per cent classista i amb consignes justes, tingueu la seguretat que podrem arribar on convingui.

Amb unió, disciplina i lleialtat, el proletariat és invencible.

el reformisme és la contrarevolució

Haureu sentit parlar molt de la contra-revolució, i inconvenientment alguns que n'haureu sentit parlar, i que haureu comentat els seus efectes, haureu incorregut en la feblesa de apoiar-la sense pensar-ho.

El reformisme, es contrarrevolucionari, i el reformisme, no existeix sols en coses grans, sinó que també fa sentir els seus efectes entre les coses més petites. Es base essencial del reformisme, la suspensió revolucionària; i és base de la contrarevolució, no viure aquesta amb tota la seva integritat. I això, passa en gran manera, i més dins petites poblacions.

Es de contrarrevolucionari; la creació de divergències dintre les localitats on tot radica amb una sola explotació podriem dir-ne, dins el terreny sindical, i que moltes voltes aquestes divergències, sols tenen per objectiu, purs personalismes. També en el mateix cas, es troba aquella aferrissada lluita política purament local; ja que no ens hem de deixar enlluernar per que un és digui això, o allò, sinó que cal analitzar ben detinguda i extensament, la línia de conducta observada.

No vol dir això; que l'home no pugui transigir i rectificar-se. En bona hora se l'hi acudeixi tant noble idea; i és precisament per això, que hem de parlar de l'unió dintre el terreny sindical.

Són alguns els pobles que tenen en suspens l'obra constructiva revolucionària; a causa de petites divergències i odís personals, que fan que els homes no ocupin el lloc que els correspondria, a fi d'anar endagant al só del compàs d'aquesta guerra ferotge que ha d'acabar amb el criminal feixisme, els assumptes primordials de l'economia nova, naixent de la revolució,

Cal doncs en primer lloc; fer el sanejament imprescindible de totes les organitzacions, de certs elements aprofitats de tota la vida, que fent honor a la seva història, varen aprofitar l'ocasió, per infiltrar-se baix l'explotació d'una nova fórmula; dintre les organitzacions obreres, abusant com quant els seus bons temps d'escanya-pobres, de les seves habilitats comercials.

Segonament; hem de tenir cura, nosaltres obrers de bona fé, de fer que cada un de nosaltres, ocupi el

lloc adequat a les seves possibilitats, sense egoismes particulars, i si amb un veritable sentit social de la revolució que no hem de permetre s'esfonsi, sense haver arribat a portar a cap la seva tasca.

No hem de voler mirar, si el que dona una bona orientació, pertany a un o altre partit polític, que ja he dit abans, (i en trobariem proves concretes), que el nom no fa la cosa.

Procurem tots amb tots, subsanar les petites divergències, volent ésser dignes dels nostres companys que es juguen la vida al front; i no volgüem que quant tornin hagin d'empendre una nova tasca.

Es hora de posar les coses al lloc que els pertany i per aconseguir això, es precis l'esforç unaním de la classé treballadora.

A lluitar tots doncs, pel triomf de la Revolució Social, i per el màxim progrés del proletariat. No seguir aquest camí, es base del reformisme, per tant, és ésser contra-revolucionari.

JOAN BARRIS

Llançà, 18 de gener de 1937.

avant..!

redacció: joaquim maurín, 8
el pròxim número sortirà
el dimecres 10 de febrer.

Quant hagin desaparegut les classes socials i només quedi una societat de treballadors, l'Estat caurà estrepitosament i serà destruït per haver complert ja el seu paper històric.

demasiados partidos

Estas són las palabras que he oído repetir miles de veces para razonar en contra de las discrepancias políticas del momento o mejor dicho, para censurar los altibajos que sufre la Revolución y tomando el efecto por la causa se culpa a los partidos u organizaciones de lo que en realidad se basa en la falta de sentido revolucionario de los trabajadores, falta de clarividencia para comprender que no són dos organizaciones sindicales y varios partidos políticos que discrepan, sinó que són dos concepciones distintas, dos puntos de vista dispares de sentir y enfocar la Revolución.

El verdadero motivo es que mientras unos tratan de resucitar y mantener una república burguesa, otros luchan por una república Socialista.

La verdadera causa de todo esto tiene su origen en la falta de un ideal común; nada de esto podría suceder si todos los trabajadores lucharan por un fin determinado y si todos se dieran cuenta de la necesidad de hacer la Revolución, desaparecerían estas diferencias uniéndose todos en un instante, como se unieron en la calle el 19 de Julio, para defender su libertad y sus derechos y no lamentaríamos el ver con dolor, a parte de los obreros representados por partidos políticos y una sindical obrera, faltas no ya de sentido revolucionario, sinó hasta de sentido común, defender postulados que no les són propios y mal dirigidos por unos y peor aconsejados por otros declararse acérrimos defensores de la república democrática poniendo trabas u oponiéndose ruscamente al socialismo, meta ideal de todo trabajador consciente.

Mentira parece que estos obreros en la escuela del sufrimiento que dá lecciones precisas y terminantes y que difícilmente se borran de la memoria, hayan aprendido tan poca cosa. Ellos no pueden defender una república de exploradores en la que les toca ser explotados; una república

que con sus grandes errores trajo el momento presente, doloroso y amargo; y que con sus demostradas incapacidades no supo, no pudo y no quiso (ya que algo hay de todo eso) resolver los problemas vitales de la nación, consintiendo hubiese en España cerca de un millón de obreros sin trabajo mientras el oro del Banco de España se apilaba inactivo en sus profundos subterráneos y las riquezas naturales del país se hallaban sin explotación; una república en la que miles y miles de familias obreras padecían hambre mientras vivía en la opulencia todo un ejército de parásitos cobrando sueldos fabulosos; y consentía recopilar millones y más millones a vagos de oficio que los escondían en las infectas tenebrosidades de las sacristías o en las cajas de caudales de los obispos, frailes u otros individuos sacristanescos o de monjas que para mayor escarnio se denominaban «Hermanitas de los Pobres». Ningún obrero puede ni debe defender una república burguesa consentidora, incubadora y propulsora de los ideales fascistas.

Obrero, esa es la causa de esta desunión, de este ir y venir sin llegar a ninguna parte y de este malestar que reina entre nosotros. Ha muchos he sentido quejarse del actual estado de cosas; pero estos, al parecer, no han pensado alguna vez que ellos tienen la culpa de todo. ¿Porqué

creen en los que abusan de su buena fe y defienden a la burguesía eternamente enemiga suya? Defended la Revolución que es cosa nuestra, de todos los obreros y trabajadores, y no deis oídos a los que apoyándose en sofismas fortalecidos con argumentaciones falsas; pero vistosas, deslumbrantes y al parecer, razonables, os dicen que lo primero es ganar la guerra; pero se callan que después entre los ex-ricos, ricos de nuevo cuño, burócratas, fascistas encubiertos y pequeño burgueses afascistizados se encargarán de que la Revolución no se lleve a cabo. De esta manera el obrero ganará la guerra para que otro recoja el fruto de tanto sacrificio.

También dicen que Francia e Inglaterra no nos prestarán su apoyo; mas todos sabemos que a la clase gobernante no sólo no le interesa nuestro triunfo, sino que le teme, pues se ven la tempestad en su casa propia.

Dicen los falsos socialistas y los políticos burgueses fracasados: Primero es ganar la guerra, y la guerra se ganaría más fácilmente si ellos no pondrían trabas a la Revolución que, quieran o no, van unidos indisolublemente y del triunfo de una depende el de la otra. Ellos sirven de lastre, frenándola con todas sus energías que empleadas en impulsarla darían excelentes resultados evitando este confucionismo perjudicial para nosotros y decepcionador para el proletariado mundial que vé en nuestro triunfo su propia liberación.

CLAUDIO BORJA

L'assemblea constituent de comitès de fàbrica i taller, de delegats camperols i representants al front, ha d'ésser la base del Govern obrer que exigeix la Revolució.

El Comitè Central del

P. O. U. M.

anglaterra va situant-se

La política internacional va prenent un nou caire; va adquirint aquell to clar precursor de solucions ràpides. Ens encaimem verfiginosament cap un terreny inestable - com ho fou l'agost del 14 - del que indiscutiblement caldrà sortir-ne decantant-se la balança cap una part o a l'altra. No podem prevenir de moment quin serà la solució; però si, podem afirmar que depen exclusivament de la nostra Guerra Civil que continuï per un temps la pau a Europa.

Fins avui, la nostra Revolució era mirada amb indiferència i fins amb cert recel, per part dels països democràtics i liberals d'Europa, especialment pel que es refereix a Anglaterra. El Capitalisme europeu temia molt més al socialisme que al feixisme. Millor dit, preferia el triomf de Franco que el del proletariat espanyol sempre que aquell no representés un perill per la seva hegemonia internacional. Ara ja no ho creu així i es posa a la defensiva contra tot intent d'expropiació.

Fa unes setmanes vàrem dir que a Anglaterra l'interessava poc el que succeïa a Espanya i de que pogués triomfar el feixisme en la nostra

guerra. Que ella no prendria cartes en l'assumpte sempre que no perillessin els seus interessos o que pogués ésser un obstacle per l'hegemonia del seu mercat internacional. Els fets van donant-nos la raó.

La vella Albíon no va canviar de postura fins que circularen els rumors de que Hitler arillava les costes marroquís. De que al Marroc espanyol s'intentava en convertir-lo en base d'un exèrcit alemany. Aleshores va sortir del seu estat de somnolència i es decidí a enviar-hi una comissió que investigués la veritat de dits rumors. Els resultats foren suficientment eloqüents per a no restar indiferent a la nostra lluita.

Anglaterra va comprendre que allò anava directament contra ella. No va deixar de reconèixer el perill que això amagava. Sabia que de triomfar Franco, Hitler es possessionaria del Marroc espanyol - d'acord amb el pacte fet per tots dos - siguint un obstacle per les rutes angleses i un perill constant per a Gibraltar.

Les maniobres d'Hitler produïren recel a la vella Albíon; però el que ha completat a posar en guardia als britànics, han estat les declaracions

de Franco dient que vol anexionar-se Gibraltar. Anglaterra no desconéix el que això representa. Perdut Gibraltar, queden materialment bloquejades les seves rutes a les Índies Britàniques.

Essent la illa de Malta de mínim valor estratègic, molt aprop d'Itàlia i a l'abast dels avions italians, és Gibraltar el punt neuràlgic del predomini anglès en el Mediterrà i per tant de les seves relacions amb les Colònies. Desposada de Gibraltar, li resultaria de tot impossible sortejar la sèrie d'obstacles que se li presentarien si volia dirigir-se al Canal de Suez. Representaria de fet la pèrdua de les seves colònies de l'Extrem Orient.

Han estat suficient, doncs, les declaracions de Franco, per a que el capitalisme britànic enviés una part de la seva «Home Fleet» a les costes espanyoles i per que fós aprofitada per el cap de l'esquadra per a fer una visita al Govern espanyol a València i obtenir un canvi d'impressions, que seràn enllaçades amb les que tindrà amb el President de la Generalitat de Catalunya.

No hi ha cap dubte de que Anglaterra prendrà una resolució i és molt possible de que es decideixi a ajudar al *Govern legítim* de la República espanyola.

Es més que segur, de que serà aprofitat pels reformistes, dient que el Govern anglès és relaciona amb l'espanyol perquè s'orienta exclusivament a la defensa de la República Democràtica, quan no és altra cosa que el que hem indicat, i perquè Anglaterra sap, que de triomfar el Socialisme, tindria igualment assegurada la seva comunicació amb el Pacífic.

BELLOSTAS.

1-2-37.

fragments del discurs que companys donà a badalona el passat diumenge

«Aquí ha esclatat una guerra civil en el moment neuràlgic en què el poble estava freturós per les seves llibertats. S'aixecaren uns elements facciosos, i de les entranyes del poble victoriós ha sorgit una revolució que pretén canviar els climes morals, socials i econòmics de la vella Espanya, que prou falta feia.»

«Estic amatent i prest a dir, si l'instant arriba, la paraula que congregui tot el poble de Catalunya contra els que pretenguessin pertorbar o comprometre l'obra revolucionària i la victòria contra el feixisme.»

«Jo mai no he d'ésser el cabdill d'una fracció política. En el cas d'un moviment polític que volgués tornar als temps d'abans, els que pretenguessin tornar-hi que perdin tota il·lusió en mi.»

«Els que volem guanyar la revolució i la guerra hem d'anar ben junts i foragitar els aprofitadors. Ja no són paraules el que cal, sinó la persistència en les accions obeint unes consignes responsables.»

No hi fem comentaris. Solament volem pregar als militants honorats del P. S. U. C. i de l'E. R. de C., que comparin les paraules de Companys amb la demagogia barata i antirevolucionària d'alguns dels seus dirigents.



El espejuelo de la "defensa nacional" es simplemente un engaño, que tienen los directores de la burguesía para cubrir sus intereses.

LENIN

la petita burgesia

I aspecte polític

Es al voltant de assimilació de la petita burgesia a la causa proletària que gira, o al menys tracten de fer-nos-ho creure així, tota la tàctica mil voltes fracassada, dels nostres socialpatriotes.

Si bé és veritat que algun d'aquests caps i gran part de classe obrera que els segueix per la seva impreparació teòrica ho creuen de bona fe esperant esperançats els resultats positius en bé de la revolució proletària, no és menys cert que aquesta línia política traçada en moments d'alta marea revolucionària és imposada per quins tenen l'interès de decapitar la nostre revolució i conduir-la a les aigües mortes de la república democràtico-burgesa.

Per justificar aquestes teories de claudicacions i fracàs els nostres reformistes recorren, a més a més, per tal de donar-li un to de suficiència i d'enterats, a frases soltes extretes de textos de Lenin com aquestes referint-se a la petita burgesia. «Hi ha que buscar aliats encara que aquests siguin condicionats, insegurs, vacil·lants...» Hem d'advertir que nosaltres estem també del tot conformes amb aquestes frases dirigides al infantilisme esquerrista o als socialistes utòpics que creuen acabar amb les classes a l'endemà de la revolució o que pretenen dividir la societat en dues úniques classes antagòniques. No obstant per a que aquests senyors enterats acabin d'enterar-se els hi oferim el complement següent, també de Lenin, que posa en evidència quina és la mentalitat de la classe mitja i el que podríem esperar d'ella com a classe directora. «La força del hàbit en milions d'homes és la força més espantosa. És mil vegades més fàcil triomfar de la gran burgesia centralitzada que *vèncer* a milions i milions de petits patrons.» És veritat que pel seu nombre i per la condició de classe explotada pel règim capitalista i tenint en compte, a més, la seva condició liberal i executora d'una passada gran missió històrica, la petita burgesia, és té que ésser i hem de guanyar-la a la nostre causa com un aliat més. Molts dels seus problemes són els nostres, la seva explotació no és en gran manera inferior a la nostra. Hem de fer-li comprendre en la pràctica, que tots som víctimes del capitalisme voraç.

El que nosaltres, però, no podem tolerar, com Lenin no tolerà jamai, és que en lloc d'ésser la petita burgesia el nostre aliat hagim nosaltres de convertir-nos en un aliat d'ella com es preten fer a Espanya. La classe obrera espanyola ja en majoria d'edat per ésser les seves organitzacions de classe tradicionals, no pot servir una vegada més d'escambell per enfilarse sobre els seus cossos escanyoïts els representants d'una classe «insegura i vacil·lant». Per completar una vegada més el pensament de Lenin sobre aquest punt no hi ha més que pensar la realitat que conté aquesta transcripció... i no obstant, els petits patrons, amb la seva activitat corruptora, sense fressa, invisible, inaprensible, de tots els dies, produeixen els mateixos resultats que necessita la gran burgesia, que *restauren* aquesta burgesia.

A la petita burgesia no la podem temer per la seva capacitat política. En tot cas la temem i eludim per la seva incapacitat restauradora de la gran burgesia, del capitalisme en fi, com assenyala Lenin i diguent amb Maurin:

«A la petita burgesia se li han eixugat les seves facultats procreadores. Ahir engendrà gegants com Cromwell, Robespierre, Danton, Napoleó, Bismark, Gladstone, Disraeli, Gariba'di, Cavour, Prim, Clemenceau Avui no apareix més que ratolius: Giolitti, Kerenski, Brüning, Baldwin, Doumergue, Garcia Prieto, Samper etc.» Y és també aquesta burgesia nostra, de cervell de rata, que conduí al descalabre la República del 73 obrint el camí a la restauració monàrquica, que instaurada la segona República la portaren altra vegada als braços de la contrarrevolució fent possible la massacre del 6 d'Octubre, però que gràcies al heroïsme del proletariat asturià i a la acció tenaç de la classe obrera tota durant el bien negre fou possible preparar les eleccions victorioses del 16 de Febrer, i que una vegada obtinguda la victòria col·locà als generals coneguts com a feixistes en les millors places fortes de la península entregant-los-hi les millors armes que havia pagat el poble, per, amb aquestes, aixecar-se contra ell; a aquesta petita burgesia, no podem confiar-li de cap manera la direcció política quan ha donat ja tantes vegades, i no podia ésser d'altre manera, proves evidents de la seva incapacitat directora.

Com aliada nostra estem disposats

a protegir-la i emancipar-la positivament estimant de pas la col·laboració que pugui prestar-nos en tots els aspectes. Però d'això a la tesis reformista que es proposa que nosaltres, o sigui la classe obrera, siguem un apèndex d'ella s'interposa un abim. Y els homes del P. O. U. M. que no coneixem posicions rastreses, lleials a la tàctica de Lenin sense deformacions de cap mena, no tolerarem que a la classe obrera, a la qual el rol constructiu d'una nova societat li reserva l'Història, sigui posada en un complex d'inferioritat enfront una classe impotent i caduca, fent cas omís de tots els teòrics avatats:

ILICH



**El proletariat armat
vetllarà per les con-
questes de la Revolució**

**a totes les seccions de la j. c. i.
a catalunya, llewant, aragó
i castella**

Es notifica a totes les Seccions i Delegats de Pioners de la J. C. I. que ha quedat constituït el Secretariat Central de Pioners.

Aquest Secretariat està format pels camarades Giuseppe Martini, Fernandez Jurado, Ruth Elisabeth Frey i Lluís Corrons.

Es necessari que totes les Seccions i Delegats de Pioners esposin urgentment en relació amb el Secretariat Central.

Aquest Secretariat té ja els nous carnets de Pioners de 1937. Totes les Seccions han de fer la demanda dels carnets que necessitin a la següent adreça:

Secretariat Central de Pioners Comunistes

(J. C. I. - P. O. U. M.)

PASSEIG PI I MARGALL 132, 1.^{er}

BARCELONA

A aquesta adreça s'ha de dirigir tota la correspondència del Secretariat.

los bárbaros

Quizás encuadraría mejor la expresión de: «la historia se repite» como título a este trabajo; pero como es una frase que se aplica con demasiada frecuencia y algunas veces no es rigurosamente exacto, creemos que en el caso presente si bien tiene gran similitud el hecho histórico, del cual somos testigos de mayor excepción todos los españoles, con otros muy remotos desarrollados en la misma Europa, no deja de tener rasgos peculiares que le distinguen aunque sólo sea por razón de tiempo, ambiente y lugar.

Pero bien pueden parangonarse las acometidas de las tribus bárbaras contra Roma para destruir el Imperio, con la ofensiva del fascismo internacional coaligado contra España y como expresión culminante sobre Madrid.

Mientras en las postrimerias de la Edad Antigua se discutían con apasionamiento inusitado las diferentes teorías sobre la existencia del alma y los dogmas religiosos, en lucha perpetua, se manifestaban con más virulencia, dando lugar a escenas grotescas y trá-

gicas a la vez, el Imperio de los césares se hundía en la noche de los siglos.

Roma era escenario de una lucha cruenta. El cristianismo triunfaba y al anuncio de aquel triunfo las tribus de bárbaros del Norte se precipitaron sobre Roma que, tras persistentes ataques, cayó.

La caída del Imperio de los césares, que representa el punto de transición de un período a otro de la historia, dió lugar a que Europa se convirtiera por mucho tiempo en un caos terrorífico, pues las bandadas de bárbaros irrumpían por el mediodía arrasando todo cuanto encontraban a su paso.

Los hermanos andaban mezclados con aquellas hordas de foragidas, supersticiosas y salvajes que asesinaban a placer, robaban por hambre y codicia y coronaban su obra con el incendio devastador.

Los niños y ancianos no se libraron de los asesinatos. El pillage no distinguía particularidades. El incendio no respetó ninguna de los múltiples manifestaciones del espíritu. Los monumentos artís-

ticos derribados. Las bibliotecas pasto de las llamas. Los instrumentos científicos destruidos. Las ciudades y Villas arrasadas.

Así se inauguró la Edad Media, período tenebroso de la historia, en el que, señor feudal deja impreso el sello indeleble de su brutalidad y fanatismo.

Hoy la invasión de los bárbaros no se dirige hacia Roma; España es la que sufre y aguanta sus acometidas. Como antaño del Norte afluyen al mediodía. Y són germanos... Y con ellos anda mezclada Roma ¡Oh! ¡paradoja! Los bárbaros de hoy, por no serlo menos que los de ayer, usan de los mismos procedimientos, (no conocen otros). Por el placer de matar, asesinan a seres indefensos; destruyen por destruir y los centros científicos y culturales tampoco se libran de las bombas incendiarias.

¿Qué diferencia hay de los bárbaros de ayer con los de hoy? puedes establecerla tu, lector.

¡Ah!, pero han cambiado el tiempo y lugar. Madrid no es Roma ni España el Imperio de los césares. El pueblo español consciente del momento histórico en que vive, animado por un ideal de superación individual y colectivo puesto al servicio de la razón, será invencible.

El pueblo que lucha para barrer y aventar muy lejos a las hordas fascistas, no tiene ningún parecido con las turbas ignaras y fámelicas que aclamaban al César cuando el hambre acuciaba al pueblo.

Los pretorianos y fascistas de aquí algunos luciendo entorchados gracias al favor oficial, como obedeciendo a una ley de selección renovadora en la que parece todo lo rancio y carcomido, han sido eliminados del concierto nacional por auto determinación. es verdad lo que demuestra una ambición desmedida y una ceguera espiritual rayana a la estupidez, ya que el móvil de su gesto no tiene otra finalidad que entregar España a la tiranía internacional organizada a cambio de honores y privilegios.

Ha sido tanta la ceguera de los que fueron nuestros pretorianos que ni siquiera han sabido guardar las reglas de cortesía más elementales de los hombres bien nacidos que cuando no

cicle de conferències

divendres, 5 febrer

10 nit

josep ferrer

dissertarà sobre:

“política proletària”

dissabte, 6 febrer

7 tarda

josep pallac

dissertarà sobre:

“la joventut i la revolució social”

● **nota:** per la importància d'aquestes conferències cal que no hi manqui cap militant.

quieran servir a su patria la abandonan. Venderla al mejor postor es, de todas las formas la traición, más baja.

Dura es la prueba en que se halla abocado el pueblo español por la felonía de unos cuantos ambiciosos. Momento cumbre que puede y debe ser de transición para una nueva era en la historia de la humanidad cuyos albores se perciben ya.

La semilla esparcida por los más esforzados paladinos de la causa del proletariado, dará sus frutos.

Que lo mejor de las doctrinas obre-

ristas, más en boga, sea el común denominador en el presente y en el futuro y vayamos con firmeza y tenacidad a la estructuración de la nueva España sobre la base de una *República Socialista Federada*.

Pensemos que los explotados del mundo entero fijan su atención y su mirada sobre el suelo español, donde la tiranía y la libertad tienen entablada una lucha a muerte. Seamos dignos de tanta expectación.

Adelante y a vencer.

HERMES.

crit d'alerta

Es veu ben clarament que es vol frenar per tots els mitjans l'impuls revolucionari de les masses treballadores de tot el país. Veiem per exemple com en la sessió inaugural del Congrés de les Joventuts Socialistes Unificades a València, els prohoms, els incitadors a contenir l'avenç de la revolució, corejaren en veu alta, el manteniment inquebrantable de la República burgesa sense sobrepassar-se als límits d'una actuació estretament lligada amb els catòlics i burgesos i per a mantenir unes posicions francament antirrevolucionàries.

En aquesta ofensiva contra la revolució hi pren part preponderant la II i III internacional. En dit Congrés, Santiago Carrillo, apòstol salvador de la burgesia, ja diu descaradament que la seva organització, no és socialista ni comunista, renegant, amb això, obertament del marxisme, sota la ègida de Marx i Lenin. També veiem a França, com socialistes i comunistes oficials voten en la Càmera una proposició, contra el reclutament de voluntaris a Espanya, Primer pas per la no intervenció, ara per evitar als nostres germans francesos ajudar-nos a abatere el feixisme i conjuntament emprar la creuada contra el feixisme europeu.

Es essencialment inel·ludible que tots els partits revolucionaris d'organitzacions obreres que sentin l'esperit revolucionari, s'uneixin estretament lligades per una acció pròpia per a fer front a qualsevol eventualitat.

Cal que estiguem alerta.

Convé fer veure al poble conscient del seu deure, el joc a que el vol sotmetre la burgesia, que claudicà vergo-

nyosament dels fets d'octubre i que ara precisament ara, vol resurgir en l'espai com l'especte salvador de la gran catàstrofe. Sigui, com sigui vol ésser la capdavantera de la revolució. Apel·la a tots els mitjans. Contra les patrulles de control, contra els comitès, etc. i els que no segueixen aquesta conducta, als que no estan conformes en seguir amb els mateixos sistemes del 14 d'abril, ¡oh paradoxal!, aquests són uns agents del feixisme, uns perturbadors, uns contrarrevolucionaris.

I això no pot continuar, la revolució que necessita dinamisme i vitalitat per a guanyar-la, i se la sotmet a un estancament d'energies, amb una passivitat, que defrauda a tots els revolucionaris de cor. S'abusa de manera escandalosa en la glorificació dels que deixaren la vida en els camps de lluita, si aquests poguessin aixecar-se, es redreçarien contra aquests que no fan més que profanar el seu valor per la conquesta d'un nou sistema de justícia social.

Cal que nosaltres seguim la nostra lluita d'intransigència per la conseqüència dels nostres ideals. Mantinguem íntegrament les nostres consignes per evitar als Noskes espanyols seguir amb les maniobres contrarrevolucionàries i donarem un major impuls creador a la nostra vivent revolució. D'aquesta manera la classe treballadora veurà quins són els vertaders revolucionaris.

¡Alerta treballadors!

JOSEP BORRELL.

Cabanes.



la voz del frente

desde las trincheras

Desde el frente. nos hemos enterado del pleno de las J. S. U. que, claro está, se resolvió dicho pleno con un canto a la democracia que es, como quien dice, un canto al fascismo.

Hasta ahora, creímos que los obreros conscientes con que indudablemente cuenta el P. S. U. C. iban engañados por sus dirigentes, más ahora, el obrero que por tal se tenga y siga identificándose en las consignas de dicho partido, es no un inconsciente, sino un verdadero cómplice de esos burócratas mencheviques españoles que quieren desencauzar la Revolución de sus verdaderos principios.

¿Es que la sangre de miles y miles de personas se ha derramado para volver al viejo y podrido régimen democrático? ¿Es que por experiencia propia no sabemos que significa democracia? ¿Es que la sangre de Germinal, de Ascaso, de Maurín, de Pedrola, de Durruti, la derramaron por un régimen democrático? Estamos convencidos de que tanto las J. C. I. como las J. J. LL. organizaciones ambas revolucionarias, que ya lo han probado en diferentes ocasiones así como el P. O. U. M. y la F. A. I., llegaremos a un acuerdo revolucionario para desenmascarar a esos emboscados de la retaguardia que juegan con la sangre del proletariado. I tomen buena nota de ello los señores reformistas de retaguardia y aprendan de memoria (para que no se les olvide) que los obreros conscientes derramamos si es preciso, la sangre por la Revolución, pero nunca, ni pensarlo, nos dejaremos arrebatar los pasos conseguidos en pro de la Revolución Socialista.

¡Viva la unión del proletariado revolucionario!

¡Viva la Revolución Socialista!

¡Viva el P. O. U. M. y la J. C. I.!

Los camaradas de La Escala de la 3.ª Bandera de la columna «Maurín».

Iierz.

avant..!

les joventuts assenyalen el camí:

aliança d'acció urgent de
● les organitzacions veritablement revolucionàries.

als obrers de la u. g. t.

No soc partidari, sobretot en moments greus com els presents, de fer manifestacions que puguin interpretar-se erroneament i ajudar per tant a augmentar el confusionisme ja existent.

Però la destacada posició que m'he guanyat lluitant llargs anys, amb tota honradesa i serietat, en el camp sindical m'obliguen a fer públiques les següents manifestacions de caire exclusivament personal, encara que poden ésser compartides per bon nombre de companys ugetistes.

En aquells temps perillosos del bienni negre vaig ésser un dels més decidits lluitadors en pro de la unificació de tots els sindicats dins la Federació Local de Sindicats Obrers. Junt amb altres volguts companys vàrem exposar repetidament a reunir-nos en la clandestinitat cercant la manera d'arribar a una completa intel·ligència per fer possible la unió que sabíem era l'únic mitjà que ens permetria poder realitzar un treball beneficiós pels explotats.

Arribà el 18 de juliol. Largo Caballero, aquella nit, des de ràdio Madrid demanava que els obrers es posessin en peu de guerra. No perteneixia pas llavors a la U. G. T., ni políticament al partit de Largo Caballero, però es feia una petició als treballadors i com a tal tenia el deure d'obrar. Molts es varen quedar covardament, a casa.

Com a president de la Federació Local de Sindicats Obrers vaig mobilitzar tot seguit els companys de junta

que vaig poguer trobar i sense perdre temps vàrem posar-nos en contacte amb totes les organitzacions polítiques i sindicals que existien aquí. Algunes van respondre sense embuts. Altres cercaren les mil excuses; tenien por.

Vàrem passar varis dies, setmanes i mesos enters, en una situació que sols podíem aguantar els que combatíem per un ideal. Es parà llavors de fer desaparèixer els sindicats autònoms, primer pas per anar a la unificació sindical definitiva. Convocarem la Federació Local de Sindicats Obrers i democràticament es decidí ingressar a la U. G. T. Dins aquesta central sindical vàrem convenir que seguiríem lluitant sense defallir per orientar degudament al proletariat i fer els possibles per consolidar les posicions conquerides. Ensem vàrem proposar-nos activar

la nostra actuació perquè ràpidament la U. G. T. i la C. N. T. es fusionessin, a fi i efecte de crear una central única, que ha d'ésser l'organització que determinarà l'economia del futur.

Ben aviat, però, vaig donar-me compte que el P. S. U. C., que dictatorialment controla la U. G. T., havia decidit anular-me. Es tractava d'arrecórrer a tots els militants de tendències revolucionàries.

I un bon dia en una assemblea del Centre de Dependents, preparada anticipadament pel P. S. U. C., se m'eliminava com delegat al Comitè Executiu de la U. G. T. Dic Assemblea preparada perquè es permeté votar a tots els socis ingressats després del 19 de juliol.

Després han succeït altres coses que han posat en plena evidència l'obra reformista i antirrevolucionària que els elements del P. S. U. C. realitzen dins la U. G. T. Ha assaltat a direcció amb els vots dels burgesos.

Tot això encara podia passar. En una primera Assemblea ens hauria estat possible fer veure als militants de la U. G. T.—no tots són del P. S. U. C.—que era precis si es volia fer feina positiva i pràctica desplaçar de la direcció els elements que sense criteri propi volien imposar-se contra el parer de la majoria d'afiliats. Però el P. S. U. C. sap perfectament que en les Assemblees no podrien explicar clarament la seva actuació, i per això decidiren no celebrar-ne. Han tapat brutalment la boca dels militants conscients.

Davant aquesta decisió que hem hagut de fer els militants revolucionaris de la U. G. T.? Demanar la baixa. No podem restar plegats de braços quan tanta i tanta feina hi ha per fer. Ells volen escamotejar la revolució, Nosaltres volem impulsar-la. Som dos pòls oposats.

Tinc però una satisfacció: haver complert sempre amb el meu deure. No tothom pot dir el mateix. I com que la classe treballadora coneix als uns i als altres és segur que sabrà col·locar-se on li pertoca. Al costat dels homes que podem presentar un historial social ben net i que estem disposats a jugar-nos-ho tot pel triomf definitiu de la classe obrera.

JOAN CARRERES SALLERES.

